

8. Documentary History of the Ratification of the Constitution: in 25 Vol. / Merrill Jensen, John Kaminski, and Gaspare Saladino. – Madison: State Historical Society of Wisconsin, 1976-2012.
9. Encyclopedia of the American Revolution / Ed. by Harold E. Selesky. – Detroit : Scribner, Thomson Gale, 2006. – 1380 p.
10. Friends of the Constitution: Writings of the “Other” Federalists, 1787-1788 / Ed. by Colleen A. Sheehan and Gary L. McDowell. – Indianapolis: Liberty Fund, 1998. – 523 p.
11. Gilbert F. To the Farewell Address : Ideas of Early American Foreign Policy / Felix Gilbert. – Princeton : Princeton University Press, 1961. – 181 p.
12. Hunt M. H. The American Ascendancy : How the United States Gained and Wielded Global Dominance / Michael H. Hunt. – Chapel Hill : University of North Carolina Press, 2007. – 416 p.
13. Kaplan L. S. Colonies into nation: American diplomacy, 1763-1801 / Lawrence S. Kaplan. – New York : Macmillan, 1972. – 331 p.
14. Lafeber W. The American Age : United States Foreign Policy at Home and Abroad / Walter Lafeber. – New York : W. W. Norton. 1994 – 864 p.
15. Lefever E. W. America's Imperial Burden : Is the Past Prologue? / Ernest W. Lefever. – Boulder : Westview Press, 1999. – 208 p.
16. Leopold R. W. The Growth of American Foreign Policy : A History / Richard W. Leopold. – New York : Alfred A. Knopf, 1962. – 908 p.
17. Marshall J. Empire or Liberty: The Antifederalists and Foreign Policy, 1787-1788 / Jonathan Marshall // The Journal of Libertarian Studies. – 1980. – Vol. IV, № 3. – P. 233-254.
18. Pamphlets on the Constitution of the United States and Essays on the Constitution of the United States / Paul Leicester Ford. – New York: Da Capo Press, 1968. – 451 p.
19. Sadosky L. J. Revolutionary Negotiations: Indians, Empires, and Diplomats in the Founding of America / Leonard J. Sadosky. – Charlottesville : University of Virginia Press, 2009. – 275 p.
20. Storing H. J. The "Other" Federalist Papers: A Preliminary Sketch / Herbert J. Storing // Political Science Reviewer. – Fall 1976. – № 6. – P. 215-47.
21. Winik J. The great upheaval : America and the birth of the modern world, 1788-1800 / Jay Winik. – New York : HarperCollins, 2007. – 659 p.

К. В. Вакарчук

кандидат політичних наук,

доцент кафедри міжнародних відносин

Одеського національного університету імені І.І. Мечникова

(м. Одеса, Україна)

ПЕРСПЕКТИВИ ПОЛІТИЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ В КРАЇНАХ ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ

Сучасний розвиток міжнародних відносин, процесів глобалізації, інтеграції та уніфікації у світі, призводить до появи та створень різноманітних субрегіональних, регіональних та міжнародних об'єднань, організацій, союзів та ін. Актуальність теми заключається в тому, що тенденція до зближення і уподобання економічних, політичних, соціальних та правових систем держав призводить до інкорпорації уніфікованих норм та стандартів в національні системи, наприклад, держави Європейського Союзу. Це демонструє динаміку політичної інтеграції в різних країнах та регіонах світу, адже, саме ці процеси виявилися залученими до складного процесу природної конвергенції та інституційної уніфікації.

Так дійсно, сьогодні інтеграційні процеси охопили майже всі країни світу, що знаходяться на різних етапах становлення та розвитку. Наприклад, Європейський Союз,

який досяг утворення наднаціональних державних інститутів, зони вільної торгівлі між державами-учасниками, єдиної валюти та ін. Асоціація країн Південно-Східної Азії, яка сьогодні також демонструє сближення в політичному, економічному та культурних сферах життя. Регіон, який сьогодні вважається надперспективним в плані створення на зразок об'єднання Європейського союзу, являється Латинська Америка, де нараховується біля двадцяти функціонуючих інтеграційних об'єднань та угруповань.

Процеси об'єднання земель Південної Америки, на зразок США, було задекларовано ще в часи національно-визвольної релюції С. Боліваром, але реалізувати не вдалося. Тому це питання було піднято в середині минулого століття, але вже більше торкнулося створення економічних союзів. Звичайно, створення Європейського Союзу підштовхнуло керівників Латинської Америки, до реалізації чогось подібного. Звичайно не можна оминати і вплив США на ці процеси, адже перші об'єднання на території Латинської Америки були з участю саме США, це так звані панамериканські союзи. Адже, штатам після звільнення країн Латинської Америки було не вигідним створення потужного сусіда на півдні, тому активне втручання у політичне життя створених молодих держав призвело до розпаду Боліваранської ініціативи, об'єднання земель всього південного континенту.

На протязі всього XIX ст. були спроби створення економічних, воєних, політичних союзів, але роздрібленість політичних еліт, посилення впливу США заважали здійсненню цих планів. Тому, наслідком цього стало створення Організації американських держав в 1948 року на базі Панамериканського союзу, який існував з 1889 року, яка сьогодні об'єднує 35 держав континенту, та займається питаннями розвитку демократії, прав людини та безпеки. В 1960 році з'явилося Латиноамериканське об'єднання вільної торгівлі, яке потім було перейменовано в Латиноамериканську асоціацію інтеграції, до якої сьогодні входять 11 країн, та діяльність зводиться до надання консультативних функцій.

Також, сьогодні діє Північноамериканська угода про зону вільної торгівлі (НАФТА), до якої входять: США, Канада та Мексика, створена в 1994 році. На протигагу саме цій організації було підписано договір про створення спільного ринку та митного союзу (МЕРКОСУР): Аргентина, Бразилія, Уругвай та Парагвай, членство останнього тимчасово призупинено до 2013 року, була приєднана пізніше Венесуела.

Сьогодні МЕРКОСУР – це другий по масштабам митний союз в світі, після ЄС, і третя в світі зона вільної торгівлі, після ЄС та НАФТА [1]. Звісно, спочатку ця організація мала спільну інтеграційну основу економічну, але поступово почала торкатися питань політичної інтеграції. Особливо, сьогодні актуальними стали питання, політичної стабільності в регіоні, розвитку демократії, зовнішньої політики, питань національної безпеки та ін. В 2008 році була підписана декларація про створення Союзу південноамериканських націй (УНАСУР), до якої ввійшли 12 країн континенту, було створено орган на зразок Європарламенту, тобто це асамблея, яка приймає рішення, що демонструють єдність країн континенту [1]. Спільно з Аргентиною, Болівією, Венесуелою, Парагваєм та Еквадором вдалось заснувати Банк Півдня в 2007 році, який став фактично незалежною, регіональною фінансовою структурою, на протигагу Міжнародному валютному фонду. У 2010 році була підписана Канкунська декларація 32 главами держав Латинської Америки, про розширення рамок регіонального співробітництва, що стосується поглиблення політичної, економічної, соціальної та культурної інтеграції, та вироблення спільної позиції по головним питанням та подіям в міжнародному житті континенту [3].

Одним із самих важких питань залишається створення спільної системи національної безпеки на континенті. У 2008 році на саміті УНАСУР було створено Південноамериканську раду з питань оборони, яка представляє собою нарадчий та координаційний механізм, направлений при необхідності на зниження напруженості в регіоні [2].

У 2011 році міністри іноземних справ Союзу південноамериканських націй ратифікували угоду про створення штаб-квартири Центру оборонних стратегічних досліджень в Буенос-Айресі, головною задачею якого являється розробка планів по захисту природних ресурсів Південної Америки. Цей центр повинен стати надійним інструментом, повинен протистояти погрозам, які носять і транснаціональний характер, а саме: незаконний обіг наркотиків, організована преступність, тероризм та ін.

Потрібно відмітити і так звану Групу Ріо, яка була створена у 1986 році, як постійно діючий механізм політичних консультацій країн Карибського басейну та Латинської Америки Група Ріо, яка у 2010 році стала міжнародною організацією, та перейменована в Спільноту країн Латинської Америки та Карибського басейну (СЕЛАК). Ця організація покликана в майбутньому замінити Організацію американських держав, та стати на противагу регіональній гегемонії політики США.

Таким чином, перспективи політичної інтеграції країн Латинської Америки у XXI ст. демонструють єдність континенту у питаннях спільної зовнішньої політики, вироблення стратегій політичного, економічного, культурного та соціального розвитку країн, що входять до організацій УНАСУР, СЕЛАК та ін. Спільне історичне минуле, єдина мова та релігія, соціальні проблеми, саме ці фактори позитивно повинні сприяти впровадженню інтеграційних моделей розвитку країн Латинської Америки, можливого розвитку сценарію розвитку на прикладі Європейського Союзу. Адже, шлях до створення політичних інститутів, спільного ринку, валюти, митних союзів, вільних кордонів, наднаціональних органів влади, не легкий. Але саме такий шлях інтеграції, сьогодні для регіону Латинської Америки, являється оптимальним для виходу на міжнародну політичну арену сильним глобальним гравцем, зі своїми амбіціями, уподобаннями та устремліннями.

Список використаних джерел:

1. Карякін А. Интеграция Южной Америки: рождение глобального игрока // <http://terra-america.ru/integraciya-ujnoi0ameriki-rojdenie-globalnogo-igroka.aspx>.
2. Моисеев О. УНАСУР объединил Южную Америку // <http://interaffairs.ru/print.php?item=8545>
3. Яковлев П. Бразилия: поступь восходящего гиганта // http://perspectivy.info/oykumena/amerika/brazilija_postup_voskhodashhego_giganta_2010-04-15.htm

Ю.О. Полікарпова

кандидат філологічних наук
кафедры иностранных языков

Таврического государственного агротехнологического университета
(г. Мелитополь, Украина)

ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ РОЗВИТКУ АМЕРИКАНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВА (1960 – 1970 рр.)

У I половини XX століття в американському літературознавстві співіснували різні критичні напрями: психоаналітична, марксистська, семантична, етична критика та деякі інші. Однак провідну позицію в літературознавстві США цього періоду займала «нова критика», методологія якої широко використовувалась у навчальних закладах країни. Ситуація з гегемонією «нової критики» зберігалася в американському літературознавстві до кінця 50-х років XX століття. Шістдесяті роки ознаменували прихід нової ери у вивченні літератури.

Мета статті - охарактеризувати основні тенденції у розвитку літературознавства США протягом 1960 - 1970 рр.